

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 118.549 van 23 april 2003
in de zaak A. 88.239/XIV-12.488.**

In zake : 1.XXX,
 2.XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat L. DENYS,
 kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
 Paleizenstraat 154

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beide van XXX nationaliteit, op 3 december 1999 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van 21 september 1999 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hen als vluchteling te erkennen en van de bevelen van 1 december 1999 om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op het arrest nr. 112.372 van 7 november 2002 waarbij de zaak wordt verwezen naar de XIVe kamer teneinde te worden behandeld op grond van het verslag opgemaakt door Auditeur M. STERCK overeenkomstig artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de beschikkingen van 18 december 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 februari 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. ROBERT die, loco Advocaat L. DENYS verschijnt voor de verzoekende partijen en van Advocaat E. MATTERNE die, loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

Overwegende dat om een administratief cassatieberoep te kunnen instellen, men partij moet zijn geweest in het geding dat tot de bestreden beslissing heeft geleid; dat XXX enkel kan opkomen tegen de te zijnen opzichte genomen beslissing en zijn echtgenote enkel de te haren opzichte genomen beslissing kan aanvechten;

2. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

2.1. XXX en zijn echtgenote XXX, beide van XXX nationaliteit, komen op 27 september 1996 in België aan en vragen op 30 september 1996 om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

2.2. Deze aanvragen worden op 29 oktober 1997 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen.

De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreffende XXX is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Betrokkene, van XXX nationaliteit, kwam op 27 september 1996, samen met zijn echtgenote en hun kinderen, in België aan en vroeg hier op 30 september 1996 asiel. Betrokkene beweerde dat hij van 1986 tot 1992 in Engeland zou hebben gestudeerd. Bij zij(n) terugkeer in XXX in april 1992 zou hij dadelijk gearresteerd (zijn) omdat hij zijn legerdienst niet had vervuld. Nadat hij zes maanden in een gevangenis was opgesloten zou hij daarna zijn overgebracht naar de O.-kazerne, in de omgeving van B., om er alsnog zijn dienstplicht te vervullen. In oktober 1995 beëindigde betrokkene zijn legerdienst maar in tussentijd zou zijn vader zijn opgepakt op verdenking van lidmaatschap van een verboden oppositiebeweging ('I.F.'). In december 1995 zou het lichaam van vader door de XXX autoriteiten zijn teruggegeven, hij zou aan de gevolgen van martelingen zijn overleden. Uit wraak besliste betrokkene om samen met zijn oom lid te worden van dat I.F.. Na een tijd voelde betrokkene dat ook hij door de 'm.' in de gaten zou worden gehouden en daarom besliste hij om om veiligheidsredenen een tijdje bij zijn oom in te gaan wonen. Een maand later zou het huis van die oom door de 'm.' zijn omsingeld en bij het daarbij ontstane vuurgevecht zouden betrokkenes oom en Z., een medestander, zijn gedood. Betrokkene en drie anderen zouden erin zijn geslaagd om te ontsnappen. Met de hulp van een passeur wist betrokkene, samen met zijn gezin, zijn land te ontvluchten.

Niettegenstaande de initiële ontvankelijkheidsbeslissing kan men nu, in het kader van het onderzoek ten gronde, tot de vaststelling komen dat betrokkenes relaas onvoldoende geloofwaardige elementen bevat om een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bepaald in de criteria van de Vluchtelingenconventie, te gronden.

Betrokkene slaagt er immers niet in verschillende belangrijke gebeurtenissen samenhangend te houden en in een logisch tijds kader te plaatsen. Reeds wat zijn terugkeer na zijn studies betreft, legt betrokkene geen eensluidende verklaringen af. Voor de Dienst Vreemdelingen zaken en bij het verhoor naar aanleiding van het dringend beroep beweert betrokkene in april 1991 te zijn teruggekeerd terwijl hij bij het onderzoek ten gronde beweerde dat het 1992 zou zijn geweest. Ook wat zijn engagement binnen die politieke beweging betreft, zijn betrokkene's verklaringen niet gelijklopend. Volgens zijn eerste verklaringen zou hij reeds in 1992 lid zijn geworden terwijl hij het later over december 1995 had. Bij het interview naar aanleiding van het onderzoek ten gronde beweerde hij reeds een zestal maand lid te zijn geweest alvorens hij bij zijn oom ging onderduiken. Toch situeert hij dat vertrek naar zijn oom eveneens in december 1995.

Deze elementen laten toe om betrokkene's geloofwaardigheid in vraag te stellen. Maar ook betreffende de gebeurtenissen bij betrokkene's oom, die de uiteindelijke aanleiding vormden voor betrokkene's vlucht, spreekt betrokkene zich veelvuldig tegen. Bij het dringend beroep verklaarde betrokkene dat ze ten tijde van die schietpartij met zes medestanders aanwezig waren en dat zijn oom en een zekere K. bij het incident omkwamen. Ten gronde beweert betrokkene evenwel dat ze slechts met vijf aanwezig waren en dat naast zijn oom ook Z. zou zijn omgekomen. Wat die K. betreft beweert betrokkene dat hij samen met die persoon zou zijn kunnen ontsnappen en daarna nog een tijd bij hem zou hebben gewoond.

Om deze redenen kan betrokkene niet erkend worden als vluchteling in de zin van art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

(...)"

De beslissing betreffende XXX steunt op de niet-erkenning van haar echtgenoot.

2.3. Verzoekers tekenen tegen deze weigeringsbeslissingen op 14 november 1997 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

2.4. De eerste voorzitters van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen beslissen op 18 november 1997 het Nederlands als taal van de rechtspleging te bepalen.

2.5. De beroepen worden opgeroepen op de zitting van 31 maart 1998. Op deze zitting worden verzoekers, bijgestaan door een raadsman, gehoord.

2.6. Op 14 oktober 1998 beslist de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de debatten te heropenen en de zaak voor verdere behandeling uit te stellen tot de zitting van 20 november 1998.

2.7. Op de zitting van 20 november 1998 worden verzoekers, bijgestaan door een raadsman, opnieuw gehoord.

2.8. Op 21 september 1999 neemt de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissingen, waarbij de

beroepen ontvankelijk, maar ongegrond worden verklaard en de erkenningen van de hoedanigheid van vluchteling derhalve worden geweigerd.

Deze beslissing berust, wat betreft XXX, op de volgende redengeving :

“Overwegende dat de feiten zich luidens het beroepsverzoekschrift als volgt voordoen: ‘De heer XXX trok in 1985 naar Groot-Brittannië om er informatica te studeren, gesubsidieerd door zijn vader. In 1992 keerde hij terug. Bij zijn terugkeer werd hij aangehouden omdat hij zijn legerdienst niet vervuld had. Van april 1992 tot in oktober 1992 zat hij in de gevangenis van A. Nadien diende hij toch nog zijn legerdienst te vervullen. Gedurende 3 jaren was hij gekazerneerd in het militair kamp ‘O.’ in B. Bij zijn ontslag vernam hij dat zijn vader aangehouden werd in april 1995. Zijn vader was reeds sinds 1980 een actief lid van het ‘I.F.’. Verzoeker was zonder nieuws over zijn vader tot in mei 1995 toen zijn lijk werd thuis gebracht. Het vertoonde tekenen van mishandeling. Verzoeker heeft op dat ogenblik beslist de politieke activiteit van zijn vader over te nemen; hij werd lid van het ‘I.F.’. Samen met zijn oom die ook in de partij actief was, drukte hij pamfletten, verspreidde ze en trachtte de mensen aan te zetten tot opstand tegen het regime. Hij voelde echter dat hij gevolgd werd door de veiligheidspolitie. Hij vertrok naar zijn oom om van daar actie te blijven voeren. Af en toe keerde hij nog naar huis terug totdat verzoekster hem op een bepaald ogenblik via een vrouw genaamd A. verwittigde dat hij thuis niet langer veilig was. De politie had immers intussen bij hen thuis een huiszoeking uitgevoerd. In januari 1996 overviel de veiligheidspolitie het huis van verzoekers oom. Tijdens het vuurgevecht dat daarop ontstond raakten verzoekers oom evenals zijn vriend Z. dodelijk gewond. Verzoeker slaagde erin samen met enkelen waaronder zijn vriend K. te vluchten naar de regio ‘O.’. Hij verbleef gedurende twee maanden bij deze vriend.

Daar heeft verzoeker de beslissing genomen te vluchten. Hij contacteerde een passeur, die de hele familie de nodige documenten bezorgde waarmee zij de XXX grens hebben kunnen oversteken. Zij zijn daarop anderhalve maand in I. gebleven. Met valse T. paspoorten zijn ze erin geslaagd het vliegtuig te nemen richting Brussel waar zij op 26 september 1996 aangekomen zijn;

Overwegende dat appellant zelfs geen begin van bewijs omtrent zijn identiteit bijbrengt; dat hij daartoe ook geen enkele poging heeft ondernomen;

Overwegende dat appellant, die voorhoudt met een vliegtuig naar België te zijn gekomen, geen enkel reisdocument kan voorleggen; dat hij geen enkel verifieerbaar element omtrent zijn reisweg bijbrengt; dat hij geen asiel heeft gevraagd op de luchthaven en aldus als passagier probleemloos voorbij de doorgedreven controle van zowel het vliegtuigpersoneel als van de Belgische immigratiedienst is gekomen; dat appellants verklaring de reisdocumenten te hebben afgegeven aan de reisagent niet voldoende is om hem te ontslaan van de verplichting optimale medewerking te verlenen aan de beoordeling van zijn asielrelaas door het voorleggen van reisdocumenten; dat appellant op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een instapkaart of van het bagage-etiket; dat dienvolgens ook appellants verklaringen omtrent de reisweg de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnen;

Overwegende dat appellant heeft gepoogd de Commissie te misleiden; dat hij immers een fotokopie heeft voorgelegd van een arrestatiebevel van 16 april 1996, uitgaande van de militaire inlichtingsdienst; dat dit stuk blijkens een verslag van de ambassade van België in A. van 4 augustus 1998, verduidelijkt door een verslag van dezelfde ambassade van 19 januari 1999, vals is; dat vermits het arrestatiebevel door de arresterende autoriteiten wordt bewaard, het onmogelijk is dat de gearresteerde daarvan een kopie heeft; dat de officiële benaming van XXX in de titel niet overeenstemt met deze in de stempel; dat de directeur van de kwestieuze dienst minstens de graad van ‘Brigadier Generaal’ moet hebben, daar waar het stuk naar een ‘Luitenant kolonel’ verwijst; dat appellant er zich in zijn verweer toe beperkt te stellen dat het document hem aldus werd toegestuurd per fax; dat deze uitleg niet kan worden aanvaard;

dat appellant immers verantwoordelijk is voor de stukken die hijzelf in de procedure heeft ingebracht, kennelijk zonder deze stukken zelf aan een kritisch onderzoek te

onderwerpen; dat de misleiding tot gevolg heeft dat aan appellants relaas geen geloof kan worden gehecht;

Overwegende dat, in acht genomen wat voorafgaat, in hoofde van appellant geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in aanmerking kan genomen worden,”;

De beslissing betreffende XXX berust op de niet-erkenning van haar echtgenoot.

2.9. Op 1 december 1999 worden, in uitvoering van de beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, aan verzoekers bevelen om het grondgebied van het Rijk te verlaten afgegeven.

3. Over de gegrondheid van het beroep tegen de beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

3.1. Het beroep van XXX.

3.1.1.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert:

“Afgeleid uit de schending van het beginsel van de tegensprekelijke aard van de rechtspleging en artikel 57/22 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980.

1. De Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen weigert verzoekers als vluchteling te erkennen omdat verzoeker gepoogd zou hebben de Commissie te misleiden door een fotocopy mee te delen van een bevel tot aanhouding van 16 april 1996 die vals is. Daarbij steunt de Commissie zich o.m. op een verslag van de Belgische ambassade van 19.1.1999, dat aangekomen is bij de Vaste Beroepscommissie op 18.2.1999, terwijl de laatste zitting van de Commissie plaatsvond op 20.11.1998, bijgevolg voordien. Door zijn beslissing te gronden op een stuk dat tijdens het beraad werd verzameld, schendt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen het tegensprekelijk karakter van de rechtspleging.

Dit klemmt des te meer daar inzake het eerste verslag van de ambassade de Vaste Beroepscommissie wel gemeend had dit beginsel te moeten naleven (zie de beslissing van 14.10.1998).

De Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen steunt haar oordeel over de valsheid van het stuk op drie motieven:

1) Het bevel tot aanhouding wordt door de arresterende overheid bewaard, en het is onmogelijk dat de gearresteerde daarvan een kopie heeft.

2) De officiële benaming van XXX in de titel stemt niet overeen met deze in de stempel.

3) De militaire graad van de directeur van de dienst die het bevel tot aanhouding aflevert, is onjuist.

Twee van de drie motieven - de tweede en de derde - komen uitsluitend voor in het tweede verslag van de ambassade van 19.1.1999. Over deze twee motieven was inderdaad geen sprake in het eerste verslag van de Belgische ambassade. Over het eerste motief - verzoeker kan niet in het bezit zijn van het bevel tot aanhouding - is sprake zowel in het eerste als in het tweede verslag.

Dit eerste motief is klaarblijkelijk volgens de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen zelf onvoldoende om het stuk als vals te beschouwen, daar in het andere geval het niet nodig was geweest om opnieuw de Belgische ambassade te raadplegen. Het is bijgevolg alleen maar door het tweede en het derde motief, gecombineerd met het eerste of op zichzelf staande, dat de Vaste Beroepscommissie tot het besluit komt dat het stuk vals is. In ieder geval is het tweede verslag essentieel om tot de conclusie

over de valsheid te komen. Welnu, door dit tweede verslag, dat noodzakelijk is om tot de conclusie te komen, niet aan een tegensprekelijk debat te onderwerpen, schendt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen het beginsel van de tegensprekelijke aard der rechtspleging.

Nu, zoals in het eerste middel reeds werd betoogd, de enige determinerende motivering om aan verzoeker het statu(u)t van vluchteling te weigeren, geput wordt uit de beweerde valsheid van het betwiste stuk, terwijl aan de motivering gebruikt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen over de zogezegde tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker geen aandacht meer wordt besteed en bijgevolg niet als motief wordt weerhouden, moet de schending van het beginsel van de tegensprekelijke aard der rechtspleging noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

2. Ondergeschikt kan nog het volgende opgemerkt worden aangaande de beweerde valsheid van het stuk. Deze argumentatie wordt mede gegeven om aan te tonen dat er wel degelijk redenen voorhanden waren om het verslag van de ambassade aan een tegensprekelijk debat te onderwerpen, overigens gesuggereerd door de ambassade zelf (net zoals voor het eerste verslag, toen bleek dat, ten gevolge van opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat op de zitting, de conclusie van de ambassade over de afwezigheid van stempel en handtekening onjuist bleek te zijn).

1) De Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen - daarbij de conclusie van de Belgische ambassade overnemend - beweert dat verzoeker onmogelijk een copie kan bezitten van het bevel tot aanhouding omdat dit door de arresterende overheid wordt bewaard. Nu is zulke motivering ongerijmd: het is niet omdat het bevel tot aanhouding door de arresterende overheid wordt bewaard, dat er geen fotocopieën kunnen van gemaakt worden. Waarom zouden deze fotocopieën dan niet aan andere personen kunnen worden gegeven? Bovendien is het niet zo dat een copie werd afgegeven aan verzoeker, daar deze verklaard heeft op het ogenblik van zijn vlucht niet te weten dat het stuk bestond, laat staan daarvan een copie te bezitten. Verzoeker beweert dus niet dat hij van de arresterende overheid een copie heeft gekregen. Het is integendeel na aankomst in België dat een derde - wellicht door corruptie, wijd verspreid in XXX (zie hierna) - een fotocopie van het origineel heeft bekomen. De Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen motiveert bijgevolg niet afdoend haar beslissing door

- de onmogelijkheid van het bezitten van een copie af te leiden uit het feit dat het origineel van het stuk in het bezit blijft van de arresterende overheid (in Belgisch strafrecht blijft het origineel van een bevel tot aanhouding of van een vonnis ook steeds bij het gerecht),

- en door te stellen dat het onmogelijk is dat de gearresteerde een copie heeft, terwijl in casu een derde persoon een copie heeft bekomen die het aan de gearresteerde heeft gegeven op een latere datum.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat de stelling van de ambassade, nl. dat het in XXX onmogelijk is een copie van een arrestatiebevel te bekomen, feitelijk onjuist is. Uit een verslag over de toestand in Centraal-XXX van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van 15 april 1999 (stuk 4) blijkt immers dat door omkoping van ambtenaren van de burgerlijke stand het mogelijk is documenten te bekomen; de economische crisis heeft medewerkers van officiële instanties gedwongen op deze wijze hun lage lonen aan te vullen. Het op deze wijze verkrijgen van documenten van militaire instanties 'is doorgaans moeilijker dan van bureaus van burgerlijke aard'. 'Doorgaans moeilijker' wil niet zeggen onmogelijk. Het rapport voegt er nog aan toe dat een onderzoek naar de echtheid dan alleen maar erin kan bestaan een onderscheid te maken tussen 'authentiek ogende documenten' enerzijds en vervalsingen anderzijds (a contrario kan hieruit afgeleid worden dat het gebrek aan documenten geen doorslaggevend motief kan zijn om een XXX als vluchteling te weigeren daar het tonen van documenten nooit een zekerheid kan geven dat de documenten echt zijn, maar hoogstens echt lijken). Welnu, indien de Nederlandse Minister van Buitenlandse Zaken dit in april 1999 schrijft, hoe kan dan de n(N)ederlandse immigratieambtenaar in A. dan het tegendeel beweren nauwelijks een jaar voordien? Anderzijds, indien volgens de rechtspraak van de Raad van State de Vaste Beroepscommissie zich kan baseren op rapporten en documenten die tot het openbare domein behoren, zonder deze te moeten meedelen aan de verzoeker, kan er eveneens van uitgegaan worden dat de kandidaat-vluchteling van de Vaste Beroepscommissie kan verwachten dat deze zulke

rapporten en documenten leest en mede in zijn besluitvorming betreft, zonder dat deze uitdrukkelijk moet verzoeken dit te doen (en in casu overigens dit niet kon daar het verslag dateert van tijdens het beraad).

2) Wat de valsheid of de echtheid van het stuk betreft, heeft verzoeker tijdens de zitting van 20.11.1998 - waar de Commissie beweerde dat het stuk vals was bij gebrek aan stempel en handteken(en)ing - geantwoord dat hij het stuk heeft gekregen van een vriend en dat hij bijgevolg er redelijkerwijze kan van uitgaan dat het stuk echt is. Met andere woorden, verzoeker heeft geantwoord te goeder trouw te zijn. Welnu, men kan niet beweren dat een verzoeker poogt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen te misleiden doordat een vals stuk wordt meegedeeld waarvan de valsheid voor de verzoeker onbekend is, die te goeder trouw heeft gehandeld (C. P. R. R. /90/050/F 045 van 10.1.1992 - stuk 3).

De Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen meent dat verzoeker kennelijk dit stuk niet aan een kritisch onderzoek heeft onderworpen. Nu is het niet duidelijk wat daarmee kan worden bedoeld: enerzijds kon verzoeker menen dat dit stuk echt was, nu hij het ontvangt van een vriend, waarin hij vertrouwen stelt; anderzijds kan van verzoeker, die niet vertrouwd is met het militaire apparaat in XXX, meer dan een gewone soldaat, niet verwacht worden dat hij weet dat de directeur van de betrokken dienst minstens de graad van generaal en niet van kolonel dient te hebben.

De beslissing is bijgevolg ook op dit punt niet afdoend gemotiveerd.

3) Over de twee motieven waarvan sprake in het verslag van de Belgische ambassade van 19.1.1999, kan het volgende opgemerkt worden:

a) In verband met de officiële benaming van XXX: zowel in de vertaling gemaakt door een beëdigd vertaler op verzoek van verzoeker, als in de vertaling gemaakt op verzoek van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, is de officiële benaming van XXX in de titel en in de stempel hetzelfde: in de vertaling ingediend door verzoeker is immers tweemaal sprake van 'Republiek van XXX', terwijl in de vertaling gemaakt door de Commissie sprake is van 'Republiek van XXX' in de titel en in de stempel 'Republiek XXX', doch niet van 'XXX Republiek'. Bijgevolg is de bewering van de Belgische ambassade dat de benaming in de titel en de benaming in de stempel anders is, bewering overgenomen in de bestreden beslissing, in strijd met de stukken waarvan de Raad van State kan kennis nemen, namelijk de twee vertalingen naar het Nederlands. Bovendien schijnt de ambassade verzoeker te verwijten dat de stempel op het document weliswaar de nieuwe benaming van XXX gebruikt, doch het eigenlijke document nog een oude naam gebruikt, vijf jaar geleden afgeschaft en bijgevolg twee jaar voor het bevel tot aanhouden werd afgegeven. Nu is het uiterst lichtzinnig om daaruit af te leiden dat het stuk vals is. Laten we niet vergeten dat bijvoorbeeld nog maanden na 15 juli 1992, toen de bevoegdheid over de materie geregeld in de vreemdelingenwet overging van justitie naar binnenlandse zaken, de stukken uitgaande van de Dienst Vreemdelingenzaken de hoofding 'Ministerie van Justitie' droegen. Zou men in België aanvaarden dat in het buitenland wordt meegedeeld aan een kandidaat-vluchteling dat zijn bijlage 26 of 26bis daterende van september 1992, vals is omdat het de hoofding 'Ministerie van Justitie' draagt?

b) Over de militaire graad vereist om als directeur te fungeren van de betrokken dienst, kan het volgende opgemerkt worden: de Belgische ambassade verklaart in haar verslag van 19.1.1999 dat zij inlichtingen heeft ingewonnen bij de XXX ambassade in A. Het getuigt minstens van weinig goede smaak om inlichtingen als geloofwaardig te bestempelen wanneer deze uitgaan van de vervolgende overheid. Men kan moeilijk aannemen dat, wanneer de Belgische ambassade in A. inlichtingen vraagt aan de XXX ambassade in A. over de echtheid van een bevel tot aanhouding, de XXX ambassade niet kan vermoeden dat het gaat om een stuk meegedeeld door een kandidaat-vluchteling. Wat is dan de geloofwaardigheid van het antwoord verstrekt door de XXX ambassade? De noodzaak om generaal te zijn en niet kolonel was blijkbaar onbekend aan de Nederlandse en Zweedse immigratie-officier, geconsulteerd voor het opstellen van het eerste verslag. De informatie wordt bijgevolg uitsluitend geput met als bron de XXX overheid. Wanneer overigens de Zweedse en Nederlandse immigratie-officier(s) niet opmerken dat het stuk vals zou zijn omwille van een verkeerde benaming van de staat XXX in de titel en omwille van de verkeerde militaire graad, hoe zou dan de verzoeker in staat zijn om te beseffen dat het stuk vals is, terwijl toch mag verwacht worden dat de gecumuleerde kennis van de Zweedse en de

Nederlandse immigratie-officiëren in A. over XXX minstens even groot, zoniet groter is, dan deze van verzoeker?

Men kan zich overigens afvragen of uit het voorgaande niet kan afgeleid worden dat de bewering dat het stuk vals is omwille van een verkeerde benaming van XXX, ook niet uitsluitend komt van de XXX ambassade en bijgevolg van een niet onverdachte bron.

Ook om al deze redenen kan niet aangenomen worden dat de motivering van de bestreden beslissing afdoend is.

Op 1 december 1999 werd in uitvoering van de beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Daar dit een gevolgakte is van deze weigeringen van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, dienen deze bevelen samen met de beslissingen van de Vaste Beroepscommissie vernietigd te worden.”;

3.1.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt:

“In hun tweede middel werpen verzoekers, dit maal m.b.t. de motivering inzake de valsheid van het document dat door verzoeker is gepresenteerd als een kopie van een op hem betrekking hebbend aanhoudingsbevel, de schending van het beginsel van de tegensprekelijke aard van de rechtspleging en, nogmaals, de schending van art. 57/22 Vreemdelingenwet op.

De eerstgenoemde schending wordt in hoofddorde opgeworpen en wordt afgeleid uit het feit dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen haar beslissing omtrent de valsheid van het voornoemde document heeft laten steunen op een (tweede) verslag van de Belgische ambassade te A. dat dateert van 19.1.1999, d.i. na de datum van de laatste zitting van de commissie voorafgaand aan de beslissing(en) van deze instantie. Dit tweede verslag zou van wezenlijk belang zijn voor de motivering van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, want er worden twee motieven aan ontleend die essentieel zouden zijn om tot de conclusie over de valsheid te komen.

De vaststelling dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen in haar beslissing t.o.v. verzoeker verwijst naar een stuk dat dateert van na de laatste zitting voorafgaand aan die beslissing is correct.

Zij kan volgens de verwerende partij evenwel niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

Het is immers zo dat verzoekers niet kunnen worden bijgetreden als zij stellen dat het motief dat reeds was vervat in het eerste verslag van de Belgische ambassade te A. dd. 4.8.1998 niet zou hebben kunnen volstaan voor het aannemen van de valsheid van het door verzoeker voorgelegde stuk..

Uit het feit de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de zaak nog verder heeft uitgespit kan niet ipso facto worden afgeleid dat de bijkomende motieven die dit verder onderzoek heeft opgeleverd een absolute noodzaak waren om de asielaanvragen te kunnen afwijzen wegens de valsheid van het laatstgenoemde stuk.

Beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen kunnen al eens overvloedige motieven bevatten (cf. supra, beantwoording van het eerste middel).

In casu kan echter vooral worden opgemerkt dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen zelf in haar opzichtsverzoeker genomen beslissing vermeldt dat het tweede ambassadeverslag het eerste verslag enkel maar heeft ‘verduidelijkt’ (zie stuk 138 van het administratief dossier van de verwerende partij).

Bovendien dient voor ogen te worden gehouden dat het eerste motief voor het aannemen van de valsheid van het stuk, afgeleid uit het eerste ambassadeverslag, luidt dat (dat) in dat welbepaalde verslag wordt vermeld dat het onmogelijk is dat de gearresteerde van zijn aanhoudingsbevel een kopie heeft, en dat verzoeker daartegen geen aannemelijk verweer heeft weten te voeren (zelfde verwijzing).

Verzoekers betwisten dit motief in het kader van hun subsidiaire argumentatie en stellen daarbij dat de redenering die de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen volgt om daar toe te komen ongerijmd is (zie p. 9 van hun verzoekschrift).

De Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen doet nochtans niets meer dan zich baseren op een verslag van een instantie die met kennis van zaken gegevens kan verstrekken of kan doen verstrekken over documenten uit XXX.

Het betreft hier een beoordeling in feite die principieel onaantastbaar is in graad van administratieve cassatie.

Bovendien kunnen verzoekers, in weerwil van hun poging daartoe (zie nogmaals p. 9 van hun verzoekschrift), geen argumenten ontleen aan een ander verslag van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, dat voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet ter sprake is gekomen.

De Raad van State kan inderdaad geen rekening houden met gegevens die niet voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen werden ingeroepen (R.v. St. nr. 43.358, 16.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

Dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen zich bij haar beoordeling kan baseren op rapporten en documenten die tot het openbaar domein behoren, betekent niet, in tegenstelling tot wat verzoekers desbetreffend kennelijk menen te kunnen beweren, dat de commissie haar taak slechts behoorlijk zou vervullen als zij al deze rapporten en documenten van bij hun verschijning terstond zou kennen en toepassen.

Het stellen van een dergelijke vereiste overschrijdt ver de grenzen van de redelijkheid. M.b.t. het tweede aspect van verzoekers' ondergeschikte argumentatie, in het kader waarvan door hen wordt gesteld dat aan verzoeker geen poging tot misleiding van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen kan worden verweten, gelet op diens verklaring dat hij het door hem voorgelegde stuk heeft bekomen van een vertrouwenspersoon, zodat hij dus zelf te goeder trouw zou zijn, kan verder worden opgemerkt dat verzoekers hier (opnieuw) de Raad van State een beoordeling in feite willen laten maken.

De Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen kan bij voorlegging van valse stukken immers principieel soeverein oordelen of degene die deze stukken heeft voorgelegd toch nog als te goeder trouw zijnde kan worden beschouwd.

Van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen kan niet in redelijkheid worden verwacht dat zij bij voorlegging van valse stukken zonder meer voetstoots als uitleg aanneemt dat het allemaal de schuld is van een niet nader genoemde derde persoon.

Bovendien doet dit dan nog niets af van de valsheid van het stuk, het daaruit voortvloeiende gebrek aan bewijs i.v.m. een ingeroepen asielmotief en de, in casu door niets weerlegde, indruk van ongeloofwaardigheid die daardoor ontstaat t.a.v. de asielaanvraag in zijn geheel.

Verzoekers betwisten dan op p. 10 - 11, sub 3, a) en b) van hun gezamenlijk verzoekschrift nog dat het stuk daadwerkelijk als vals zou kunnen worden beschouwd o.b.v. de twee motieven vermeld in het tweede ambassadeverslag dd. 19.1.1999, maar daaromtrent kan worden gesteld:

- dat deze motieven, zoals hierboven reeds vermeld, niet als essentieel voor de motivering van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen dienen te worden beschouwd;

- dat verzoekers hiermee andermaal een niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behorende feitelijke herbeoordeling van de zaak nastreven.

Uit het voorgaande volgt dat het tweede middel niet tot de nietigverklaring van de t.o.v. verzoekers genomen beslissingen dd. 21.9.1999 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen kan leiden.

Bijgevolg bestaat er ook geen reden om de op 1.12.1999 aan verzoekers betekende bevelen om het grondgebied te verlaten, die, zoals laatstgenoemden terecht opmerken, loutere gevolgakten zijn, nietig te verklaren.”;

3.1.1.3. Overwegende dat verzoeker repliceert :

“Tegenpartij beweert dat het tweede verslag, niet aan een tegensprekelijk debat onderworpen, eigenlijk overbodig is en niet nodig om de beslissing te kunnen motiveren. Deze stelling kan niet bijgetreden worden. Het tweede verslag is essentieel om de redenen uiteengezet in het verzoekschrift, meer bepaald dat 2 van de 3 motieven om het betrokken stuk als vals te bestempelen alleen in het tweede verslag voorkomen. De

omstandigheid dat de bestreden beslissing beweert dat dit tweede verslag het eerste alleen maar ‘verduidelijkt’, doet niet terzake, nu dit woordgebruik door de Vaste Beroepscommissie er alleen maar op gericht schijnt te zijn haar praktijk van het niet-naleven van het tegensprekelijk debat (pogen) te verschonen.

Wat de argumentatie in ondergeschikte orde door verzoekers opgeworpen betreft, stelt tegenpartij, aangaande een verslag van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, dat hiermee geen rekening kan gehouden worden daar dit niet voor de Vaste Beroepscommissie werd ingeroepen. Deze stelling kan niet aanvaard worden. Talrijke arresten van de Raad stellen dat de Vaste Beroepscommissie documenten, waarop ze zich in haar beslissing steunt, niet aan een tegensprekelijk debat moeten onderworpen worden voorzover deze openbaar en door iedereen gekend kunnen zijn (het gaat in casu vaak om gepubliceerde verslagen van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken). Omgekeerd dient dan ook aangenomen te worden dat tegen de Vaste Beroepscommissie zulk document kan worden ingeroepen worden, daar aangenomen kan worden dat zij dit document kent.”;

3.1.1.4.1. Overwegende dat de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen op determinerende wijze steunt op het motief dat verzoeker heeft gepoogd de Commissie te misleiden door een kopie van een arrestatiebevel van 16 april 1996, uitgaande van de militaire inlichtingsdienst, voor te leggen en dit stuk vals is; dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen hiervoor steunt op een verslag van de ambassade van België in A. van 4 augustus 1998, verduidelijkt door een verslag van dezelfde ambassade van 19 januari 1999;

3.1.1.4.2. Overwegende dat tot de beweerde valsheid wordt besloten op grond van deze drie motieven:

- vermits het arrestatiebevel door de arresterende autoriteiten wordt bewaard, is het onmogelijk dat de gearresteerde daarvan een kopie heeft;
- de officiële benaming van XXX in de titel stemt niet overeen met deze in de stempel;
- de directeur van de kwestieuze dienst moet minstens de graad van “Brigadier Generaal” hebben, daar waar het stuk naar een “luitenant kolonel” verwijst;

3.1.1.4.3. Overwegende dat het eerste motief steun vindt in het verslag van de ambassade van 4 augustus 1998, terwijl de twee overige motieven steun vinden in het verslag van 19 januari 1999; dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat de twee laatste motieven ondergeschikt zijn aan het eerste, of slechts ter verduidelijking ervan worden vermeld; dat uit het administratief dossier blijkt dat het verslag van de ambassade van 19 januari 1999 niet aan de partijen is voorgelegd; dat de bestreden beslissing derhalve is gestoeld op een gegeven dat niet aan het tegensprekelijk debat werd onderworpen; dat de rechten van de verdediging slechts worden gewaarborgd wanneer de partijen van alle aan de rechter voorgelegde stukken en gegevens kennis kunnen nemen en dienaangaande de uitleg kunnen verstrekken die zij nodig achten; dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, op grond van het verslag van de ambassade van 19 januari 1999, uitspraak heeft gedaan zonder de vreemdeling opnieuw op te roepen, terwijl zij de debatten had

moeten heropenen teneinde hem toe te laten zich omtrent de bij de ambassade ingewonnen inlichtingen te verweren; dat het tweede middel gegrond is;

3.2. Het beroep van XXX.

Overwegende dat verzoekster haar asielaanvraag verbonden heeft aan deze van haar echtgenoot en geen eigen motieven heeft ingeroepen; dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen in haar beslissing verwijst naar de beslissing tot weigering van de erkenning als vluchteling die ten opzichte van haar echtgenoot is genomen; dat, gezien de beslissing tot weigering van de erkenning van vluchteling van haar echtgenoot dient te worden vernietigd, ook de te haren opzichte genomen beslissing dient te worden vernietigd;

4. Over de gegrondheid van het beroep tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Overwegende dat de ten opzichte van verzoekers genomen bevelen om het grondgebied van het Rijk te verlaten, hun rechtsgrond vinden in de beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen tot weigering van de erkenning als vluchteling; dat, gezien de beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen dienen te worden vernietigd, ook de bevelen om het grondgebied te verlaten dienen te worden vernietigd,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd worden de beslissingen van 21 september 1999 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd verzoekers als vluchteling te erkennen en de bevelen van 1 december 1999 om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Artikel 2.

Dit arrest zal in de registers van voormelde Commissie worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

Artikel 3.

De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van deze Commissie.

Artikel 4.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drieëntwintig april tweeduizend en drie, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.